

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 01 0 U 020903 26 Uvp
Sarajevo, 08.06.2026. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove, sastavljenom od sudija Krkeljaš Milorada, kao predsjednika vijeća, Danilović Edine i Čaušević-Dučić Mirsade, kao članova vijeća, te Dizdar Vrabac Belme, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja „Krajinametal“ d.d. Bihać u stečaju, zastupanog po punomoćniku Mešić Alenu, advokatu iz Bihaća, protiv akta broj: 07-27-2-1759/201 od 06.02.2025. godine, tužene Federalne uprave za geodetske i imovinsko-pravne poslove Sarajevo, u upravnoj stvari oglašavanja ništavim rješenja, odlučujući o zahtjevu tužitelja za vanredno preispitivanje sudske odluke, podnesenom protiv presude Kantonalnog suda u Bihaću, broj: 01 0 U 020903 25 U od 10.12.2025. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 08.06.2026. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Bihaću, broj: 01 0 U 020903 25 U od 10.12.2025. godine, odbijena je tužba tužitelja (kao i zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora) podnesena protiv osporenog rješenja tuženog organa, broj i datum navedeni u uvodu ove presude, kojim je usvojen prijedlog Č.I. iz B. i oglašeno ništavim rješenje Sektora za urbanizam, geodetsko-katastarske i imovinsko-pravne poslove Općine Bihać, broj: 9/95-952-714/98 od 20.10.1998. godine i poništene sve pravne posljedice koje je to rješenje proizvelo. Tim rješenjem od 20.10.1998. godine je tačkom 1) dispozitiva usvojen prijedlog tužitelja da se za potrebe i u svrhu izgradnje tvornice potpuno eksproprišu nekretnine u građanskoj svojini, bliže opisane u dispozitivu tog rješenja, sve upisane kao vlasništvo fizičkih lica, bez tačno navedenih suvlasničkih dijelova, sve upisano u različite brojeve zk.ul. k.o. H.; tačkom 2) dispozitiva rješenja je naloženo Zemljišno-knjižnom uredu Općinskog suda u Bihaću i odjeljenju za katastar da izvrše uknjižbu društvene svojine na k.č.br. 324 „Proširenje željezare“, oranica u površini od 51575 m², upisana u zk.ul.br. (broj nedostaje) k.o. H., odnosno novi k.č.br. 9663 iste površine upisane u p.l. novi k.o. B.-G., sa pravom korištenja u korist „KRAJINAMETAL“, Dioničko društvo za preradu žice, mašinogradnju, trgovinu i remont-Bihać sa dijelom 1/1, dok je tačkom 3) dispozitiva rješenja naloženo Zemljišno-knjižnom uredu Općinskog suda u Bihaću, Odjeljenje za katastar da izvrši administrativni prenos vlasništva na k.č.br. 317 „Ekonomsko dvorište“ neplodno u površini od 62277 m², upisana na dosadašnjem vlasniku (izostavljeno ime ili naziv vlasnika) u zk. ul. br. 385 k.o. H., odnosno nova k.č.br. 1081 iste površine u p.l.br. 4021 k.o. B.-G. na ime „KRAJINAMETAL“ Dioničko društvo za preradu žice, mašinogradnju, remont, trgovinu -Bihać sa dijelom 1/1, s tim da će se o troškovima postupka donijeti poseban zaključak (tačka 4) dispozitiva rješenja).

Podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje sudske odluke tužitelj je osporio zakonitost i pravilnost pobijane presude zbog povrede federalnog zakona i drugih federalnih

propisa, te zbog povrede federalnog zakona o postupku koja je mogla biti od uticaja na rješenje stvari. U zahtjevu navodi da je tužitelju samo formalno omogućeno učešće u postupku, jer niti jedan od navoda tužitelja nije cijenjen, a da takođe, odlučujući o tužbi tužitelja prvostepeni sud nije cijenio navod da tužitelju nije omogućeno učešće u postupku, kao i da je potpuno izostala ocjena dokaza koja je dostavljena od strane tužitelja u upravnom postupku: Zapisnik od 25.08.1977. godine, Zapisnik od 09.01.1979. godine broj: 06/3-975- (nečitko), Zapisnik od 09.01.1979. godine (broj nečitak) i Zapisnik o usmenoj raspravi u predmetu eksproprijacije od 18.05.1977. godine. Dalje navodi da je tuženi izvršio povredu odredbe člana 264. Zakona o upravnom postupku, obzirom da je rješenje „poništeno“ iz razloga koji nisu propisani tom odredbom. Ističe da navod da je izvršena faktička eksproprijacija nije zasnovan na konkretnim dokazima, pa da stoga nije bilo osnova za zaključak da je prvostepenim rješenjem odlučivano o stvari koja je u isključivoj sudskoj nadležnosti, kao i da sud također nije razmotrio ove navode. Dalje navodi da je iz podneska Službe Grada Bihaća, kojim je navedeno da spise predmeta ne posjeduju, nejasno zašto upravni spis koji se odnosi na ovaj predmet nije dostavljen, odnosno da li isti ne posjeduju, iako takav spis postoji ili ga ne posjeduju zato što uopšte ne postoji ili da Grad Bihać ne posjeduje spis, ali nisu vršene provjere u Arhivu USK, te konačno da ga ne posjeduju jer je isti uništen. Smatra da je Služba Grada Bihaća trebala detaljnije ispitati sve isprave vezane za eksproprijaciju predmetnih nekretnina, u kojem slučaju bi bilo utvrđeno da je za predmetne nekretnine određena i isplaćena naknada, a što proizilazi iz dokaza koji se mogu naći u Arhivu, odnosno naprijed navedenih Zapisnika. Poziva se na presudu Vrhovnog suda F BiH broj: 44 0 P 018829 18 Rev od 19.12.2019. godine, prema kojoj, kada je nekretnina izuzeta u javnom interesu i privedena namjeni preduzimanjem radikalnih radnji, tako što je korisnik eksproprijacije na zemljištu napravio poslovni objekat koji je u funkcionalnom stanju, tada više nije moguća uspostava ranijeg stanja iako nije dovršen postupak eksproprijacije i ovdje se radi o faktičkoj eksproprijaciji, pa nema osnova za poništenje rješenja o eksproprijaciji, niti za odbijanje zahtjeva za eksproprijaciju, nego ranijem vlasniku ostaje samo pravo na naknadu za eksproprijisanu nekretninu i eventualno pravo na naknadu štete. Predlaže da se zahtjev uvaži i pobijana presuda preinači na način da se tužba uvaži ili da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno rješavanje.

Tuženi organ u odgovoru na zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke je predložio da sud isti odbije kao neosnovan.

Zainteresirano lice nije dostavilo odgovor na podneseni zahtjev do donošenja ove presude.

Ovaj sud je na osnovu člana 45. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj 9/05) ispitao zakonitost pobijane presude u granicama zahtjeva i povrede propisa iz člana 41. stav 2. tog zakona, pa je odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Prema podacima iz spisa predmeta i obrazloženja pobijane presude proizilazi da je upravni postupak u ovoj pravnoj stvari pokrenut prijedlogom Č.I. iz B. od 29.09.2021. godine (zainteresiranog lica u ovom sporu), kojim je tražio da se utvrdi da je rješenje Sektora za urbanizam, geodetsko-katastarske i imovinsko-pravne poslove Općine Bihać, broj: 9/95-952-714/98 od 20.10.1998. godine ništavo.

Odlučujući o prijedlogu tuženi je podneskom broj: 06/2-26-810/20 od 15.11.2021. godine zatražio od Službe za imovinsko-pravne i geodetske poslove Grada Bihaća da dostave spise predmeta u kojem je doneseno rješenje o eksproprijaciji od 20.10.1998. godine, pa je Služba za

urbanističko planiranje, građenje, imovinsko-pravne poslove i geodetske poslove podneskom broj: 06/2-26-810/20 od 30.11.2021.godine obavijestila tuženog da ne posjeduju traženi spis predmeta, uz napomenu da je taj organ sve spise koji datiraju do 2006.godine dostavio JU Arhiv USK-a na čuvanje. Uz dopis je također dostavljen i obavijest JU Arhiva USK-a broj: 573/21 od 13.10.2021. godine, prema kojem se spis predmeta broj: 9/95-952-714/98 ne nalazi u Arhivu USK-a.

Imajući u vidu naprijed navedeno, kao i sadržinu rješenja čije se oglašavanje ništavim traži, tuženi je prvobitno donio rješenje broj: 07-27-2-1759/2021 od 17.12.2021. godine kojim je usvojen prijedlog te oglašeno ništavim rješenje Sektora za urbanizam, geodetsko-katastarske i imovinsko-pravne poslove Općine Bihać, broj: 9/95-952-714/98 od 20.10.1998. godine, a rješavajući po tužbi tužitelja, prvostepeni sud je donio presudu broj: 01 0 U 017791 23 U 3 od 03.01.2024. godine kojom je to rješenje od 17.12.2021. godine poništeno i predmet vraćen na ponovno rješavanje, a kako bi se tužitelj izjasnio kao stranka u postupku. U ponovnom postupku je tužitelj, odnosno njegov punomoćnik saslušan, a o čemu je sačinjen Zapisnik broj: 03/3-26-810/20 od 08.04.2024. godine, a nakon što se prethodno tužitelj izjasnio i pismenim podneskom od 08.06.2022. godine, te je doneseno rješenje broj: 07-27-2-1759/2021 od 02.07.2024. godine kojim je oglašeno ništavim rješenje od 20.10.1998. godine, a koje je presudom prvostepenog suda broj: 01 0 U 017791 24 U 4 od 25.10.2024. godine poništeno po tužbi tužitelja i predmet je vraćen tuženom na ponovni postupak, zbog povrede odredbe člana 242. stav 2. Zakona o upravnom postupku. Nakon toga je tuženi donio osporeno rješenje od 06.02.2025. godine, a u obrazloženju se poziva na odredbu člana 264. tačka 1. Zakona o upravnom postupku, iz razloga što je rješenje od 20.10.1998. godine doneseno u stvari iz sudske nadležnosti, te da je stoga isto ništavo. Rješavajući po tužbi tužitelja, prvostepeni sud je istu odbio, cijeneći da je osporeno rješenje pravilno i zakonito, prihvatajući pri tome razloge koje je tuženi naveo u osporenom rješenju.

Donošenjem pobijane presude prvostepeni sud nije povrijedio federalni zakon ili drugi federalni propis, niti pravila federalnog zakona o postupku koja su mogla biti od uticaja na rješenje stvari, zbog čega se zahtjev tužitelja za vanredno preispitivanje sudske odluke ukazuje neosnovanim.

Odredbom člana 264. stav 1. tačka 1. Zakona o upravnom postupku je propisano da se ništavim proglašava rješenje koje je u upravnom postupku doneseno u stvari iz sudske nadležnosti ili u stvari o kojoj se uopšte ne može rješavati u upravnom postupku.

Odredbom člana 23. stav 1. Zakona o eksproprijaciji (Službeni list SR BiH broj: 12/87 i 38/89 i Službeni list RBiH, broj: 3/93 i 15/94), koji je bio na snazi u vrijeme donošenje rješenja čija se ništavost traži, je propisano da prijedlog za eksproprijaciju može podnijeti korisnik eksproprijacije, tek pošto je po odredbama ovog zakona utvrđen opšti interes za izgradnju objekta odnosno za izvođenje drugih radova. Stavom 4. tog člana je propisano da se prijedlog za eksproprijaciju može podnijeti samo za vrijeme važenja akta o izgradnji objekta odnosno regulacionog plana ili urbanističkog projekta ili urbanističkog plana sa planom parcelacije.

Odredbom člana 25. Zakona o eksproprijaciji je propisano da se uz prijedlog za eksproprijaciju mora podnijeti: 1. izvod iz zemljišnih ili drugih javnih knjiga u kojima se upisuje svojina na nepokretnostima, koja sadrži podatke o nepokretnost za koju se predlaže eksproprijacija, a ako takve knjige ne postoje, katastarski i drugi podaci; 2. odluka o izgradnji investicionog objekta donijeta u skladu sa propisima o izgradnji investicionih objekata; 3. potvrda SDK ili druga isprava propisana zakonom kao dokaz da predlagač eksproprijacije

odnosno društveno pravno lice za čije potrebe se vrši eksproprijacija ima obezbijedena sredstva izdvojena na posebnom računu za plaćanje naknade za eksproprianu nepokretnost; 4. dokaz o utvrđivanju opšteg interesa za izgradnju objekta. Stav 2. istog člana propisuje da kao dokaz o utvrđivanju opšteg interesa u smislu člana 13. ovog zakona, uz prijedlog za eksproprijaciju podnosi se akt o utvrđivanju opšteg interesa, koji sadrži podatke o zemljištu za koje se predlaže eksproprijacija, dok stav 3. istog člana propisuje da kao dokaz o utvrđivanju opšteg interesa u smislu člana 14. ovog zakona, uz prijedlog za eksproprijaciju podnosi se izvod iz regulacionog plana ili urbanističkog projekta ili urbanističkog plana sa planom parcelacije, koji se odnosi na granice zemljišta i svrhu za koju će biti upotrebljeno. Odredbom stava 4. istog člana je propisano da kao dokaz o utvrđivanju opšteg interesa u smislu člana 15. ovog zakona uz prijedlog za eksproprijaciju se podnosi rješenje o utvrđivanju opšteg interesa.

Odredbom člana 29. Zakona o eksproprijaciji je propisano da rješenje kojim se usvaja prijedlog za eksproprijaciju, pored ostalog sadrži: 1. naznačenje akta na osnovu kojeg je utvrđen opšti interes; 2. naznačenje korisnika eksproprijacije; 3. naznačenje nepokretnosti koje se eksproprišu uz navođenje podataka iz katastra nekretnina odnosno iz zemljišnih knjiga ili iz katastra zemljišta na području koje nema katastar nekretnina odnosno zemljišnu knjigu; 4. naznačenje vlasnika i drugog nosioca stvarnog prava ekspropriisane nepokretnosti i njegovo prebivalište ili sjedište; 5. naznačenje objekta ili radova radi čije se izgradnje odnosno izvođenja nepokretnost ekspropriše; 7. naznačenje da li vlasniku i za koje ekspropriisane nekretnine pripada pravo na naknadu; 8. obavezu vlasnika nepokretnosti da nepokretnost preda u posjed korisniku eksproprijacije i rok predaje.

U postupku je nesporno utvrđeno da je rješenje Sektora za urbanizam, geodetsko-katastarske i imovinsko-pravne poslove Općine Bihać, broj: 9/95-952-714/98 od 20.10.1998. godine doneseno suprotno naprijed navedenim odredbama Zakona o eksproprijaciji. U obrazloženju navedenog rješenja stoji da je uz prijedlog za donošenje rješenja o eksproprijaciji priložena dokumentacija: zk.ul.br. 385 k.o. H., posjedovni list br. 4021 k.o. B.-G., izvod iz sudskog registra o registraciji preduzeća, kopija katastarskog plana i rješenje o tačnom nazivu firme, čime je postupljeno suprotno odredbi naprijed citiranog člana 25. Zakona o eksproprijaciji, jer uz prijedlog za eksproprijaciju nije podnesen prije svega dokaz o utvrđivanju opšteg interesa za izgradnju objekta, a niti potvrda SDK ili druga isprava propisana zakonom kao dokaz da predlagač eksproprijacije odnosno društveno pravno lice za čije potrebe se vrši eksproprijacija ima obezbijedena sredstva izdvojena na posebnom računu za plaćanje naknade za eksproprianu nepokretnost. Naime, kao dokaz o utvrđivanju opšteg interesa za izgradnju objekta nije priložen ni akt o utvrđivanju opšteg interesa iz člana 13. Zakona o eksproprijaciji, ni rješenje o utvrđivanju opšteg interesa u smislu člana 15. ovog Zakona, a takođe ni izvod iz regulacionog plana ili urbanističkog projekta ili urbanističkog plana sa planom parcelacije, koji se odnosi na granice zemljišta i svrhu za koju će biti upotrebljeno u smislu člana 14. Zakona. Kako je dakle sporno rješenje od 20.10.1998. godine doneseno bez utvrđivanja opšteg interesa to je dakle isto doneseno i u suprotnosti sa naprijed citiranom odredbom člana 23. Zakona o eksproprijaciji. Nadalje, iz obrazloženja rješenja od 20.10.1998. godine vidljivo je da su objekti na predmetnom zemljištu već izgrađeni i da je tužitelj faktički nosilac prava korištenja na nekretninama, iz čega proizilazi da se u suštini radi o „faktičkoj eksproprijaciji“, a koja po Zakonu o eksproprijaciji nije predviđena, nego se taj postupak može voditi jedino pred sudom, u parničnom postupku u kojem se utvrđuje pravo vlasništva na nekretnini na kojoj je izgrađen objekat. Samo pozivanje organa koji je donio rješenje od 20.10.1998. godine na Zakon o eksproprijaciji, kao i navođenje u izreci tog rješenja da se „za potrebe i u svrhu izgradnje tvornice potpuno eksproprišu nekretnine u građanskoj svojini“, ne određuju pravnu prirodu tog postupka, već to određuje sam postupak. Kako je postupak proveden potpuno suprotno

odredbama tada važećeg Zakona o eksproprijaciji, jer osim naprijed navedenih povreda, u samom rješenju nije naznačen akt na osnovu kojeg je utvrđen opšti interes, kao ni vlasnici i drugi nosioca stvarnog prava ekspropriisane nepokretnosti i njihovo prebivalište ili sjedište, kao ni da li vlasniku i za koje ekspropriisane nekretnine pripada pravo na naknadu. Pri tome se donosilac rješenja poziva na Zakon o eksproprijaciji (Službeni list SR BiH broj 15/94) koji uopšte ne postoji, a također, pravna pouka koja je data u navedenom rješenju, da protiv istog nije dopuštena žalba niti se može voditi upravni spor, je donesena suprotno odredbi člana 30. Zakona o eksproprijaciji, odnosno protivno načelu prava na žalbu propisanog odredbom člana 11. Zakona o upravnom postupku, prema kojoj protiv rješenja donesenog u prvom stepenu stranka ima pravo žalbu, a samo zakonom se može propisati da u pojedinim upravnim stvarima žalba nije dopuštena, i to ako se na drugi način osigura zaštita prava i zakonitosti, a što u konkretnom nije slučaj, jer je pravo na žalbu izričito propisano Zakonom o eksproprijaciji. Sve naprijed navedeno dakle ukazuje na to da se u konkretnom slučaju nije radilo o postupku eksproprijacije za koje je nadležan upravni organ, nego o postupku za koji je nadležan sud, zbog čega je rješenje od 20.10.1998. godine pravilno oglašeno ništavim. Imajući u vidu navedeno, neosnovani su navodi zahtjeva tužitelja kojima obrazlaže nepravilnu primjenu odredbe člana 264. Zakona o upravnom postupku, obzirom da je rješenje „poništeno“ iz razloga koji nisu propisani tom odredbom, kao i da navod da je izvršena faktička eksproprijacija nije zasnovan na konkretnim dokazima.

Zapisnici na koje se poziva tužitelj se odnose na predmete broj: 06/3-473-129/77 (od 18.05.1977. godine), broj: 06/3-473-252/77 (od 25.08.1977. godine), broj: 06/3-173-129/78 (od 09.01.1979. godine), te se dakle ne odnose na predmetnu stvar, koja se vodila pod brojem: 9/95-952-714/98, a koji se predmet ne nalazi u Arhivu USK-a, prema njihovom podnesku od 13.10.2021. godine, te isti stoga ne mogu biti od uticaja na rješavanje u ovom predmetu. Zbog navedenog, time što prvostepeni sud, kao ni organi uprave nisu posebno obrazlagali navode u pogledu tih zapisnika (prvostepeni sud je naveo da je cijenio i ostale navode i izveo zaključak da nisu relevantni za donošenje drugačije odluke), po ocjeni ovoga suda nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja. Neosnovan je navod tužitelja da je podnesak Službe Grada Bihaća, kojim je navedeno da spise predmeta ne posjeduju, nejasno zašto upravni spis koji se odnosi na ovaj predmet nije dostavljen, odnosno da li isti ne posjeduju, iako takav spis postoji ili ga ne posjeduju zato što uopšte ne postoji, ili da Grad Bihać ne posjeduje spis, ali nisu vršene provjere u Arhivu USK, te konačno da ga ne posjeduju jer je isti uništen, iz razloga što je uz isti priložen i podnesak Arhiva USK iz kojeg je očigledno da takav spis ne postoji kod njih, a tužitelj je imao mogućnost da se istima obrati i razjasni sve te nedoumice koje navodi, ukoliko je smatrao da je podnesak nerazumljiv. Pozivanje tužitelja na presudu Vrhovnog suda F BiH broj: 44 0 P 018829 18 Rev od 19.12.2019. godine, prema kojoj, kada je nekretnina izuzeta u javnom interesu i privedena namjeni preduzimanjem radikalnih radnji, tako što je korisnik eksproprijacije na zemljištu napravio poslovni objekat koji je u funkcionalnom stanju, tada više nije moguća uspostava ranijeg stanja iako nije dovršen postupak eksproprijacije i da se ovdje radi o faktičkoj eksproprijaciji, pa nema osnova za poništenje rješenja o eksproprijaciji, niti za odbijanje zahtjeva za eksproprijaciju, nego ranijem vlasniku ostaje samo pravo na naknadu za ekspropriisanu nekretninu i eventualno pravo na naknadu štete, je potpuno neosnovano, jer u konkretnom slučaju nekretnina nije izuzeta u javnom interesu i privedena namjeni, što je već naglašeno ranije, tako da se ne radi o istoj pravnoj situaciji.

Imajući u vidu naprijed izneseno, ovaj sud je i ostale navode zahtjeva ocijenio neosnovanim ili paušalnim, pa je primjenom člana 46. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Dizdar Vrabac Belma, s.r.

Predsjednik vijeća
Krkeljaš Milorad, s.r.